

olli nähha, et ta jo furnud ja ka jubba hauda olli árra widud. Mees olli jubba 4 páwa haudaš.

Sedda náhhes, láks jállestusse hirm temma lihhasť ja luust lábbi ja se hádda andis temmale uut jõudo, et ta pool hallašti, palja sárgi-wáel, liinnast lábbi, otse kirkis-aeda jooksis. Ükski ei keelnud tedda, sest iggáuks arwas tedda peast nõdra ollewad. Kui koolja aeda lai, nággi seal kaks meest, mehhe haua peale kirowi pannewad, kus mehhe nimmi ja wannus peal seisís. Kui ta sedda olli luggenuđ, tóu- kas need mehhed kórwale, kes kóhkudes temma peale waatsid ja tedda ei tunnud, waid rummalaks piddasid. Ta tahtis rákida, agga ei sanud sõnna suust. Wimaks tulli temmale nut peale, et silmist wešsi wálja wolas. Dmma káttega hakkas liwa haua pealt árra pillama, kuñni árra wásis ja surma hádda kátte tulli, et árra minneštas.

Selle sure ránkamišse ja ilma moištufeta ollemišse jures, tulli laps ilmale. Nüüd hakkas seggast jutto aeama, wiškas sedda, praego

sündind, nõdra last kórwale ja jái isse, mõttete sišse, ja ütles wimaks: „Si temma ei woi mitte enne surra, kui ta mind ei olle Jummalaga játnud: sedda ei olleks temma mitte teinud, sest ta ormaštas mind úlle wággaga! Ta ei olle mitte furnud! Ma pean tedda weel ükskord enne nággema, kuñni temma haud saab iggawešte kiñni kaetud: Ma pean ükskord weel temma úmber hakkama ja tedda temma truuse ja armo eest tánnama ja isse nággema, kas temma on ka furnud“!

Temma omma emma ja paljo teisi, kes señna ollid kósko tulnud, katusid tedda kiñni hoida ja tróštida; agga ta kiskus ennast lahti ja hüüdis sure heálega: „Minna tahhan tedda isse wálja kaewada ja omma ellus silmaga tedda weel náhha“! Keif piddawad tedda nõdra meelisišeks. Nüüd olli jubba õhto ja pimme tulli peale.

Teisel hommikul warra, láks se õnneto jálle koolja aeda ja hulk rahwasť temma járele. Sppetaja olli ka lubba annud, temma tahtmist táita. Pea olli haud lahti kaewetud